

P. Romaguera,
M.A. Garcías,
T. Ruiz

AFFLICTION

La darrera obra mestra de Paul Schrader parteix d'una situació més claustrofòbica que intimista en què els seus personatges (un impagable repartiment encapçalat per uns magistrals Nick Nolte i James Coburn) s'enfronten al seu passat i al seu destí, les seves emocions més íntimes, els seus pecats, la solitud, la violència, la mort... en definitiva l'habitual nihilisme existencial i el paisatge humà degradat i patètic. La sensació de desolació transmesa per l'ambientació, la contundència de la posada en escena, la brutalitat dels seus moments més violents, no són oblidats tot i un final redemptor, característic de l'autor, ni pel recurs distanciat de la veu en off. *Affliction* torna a ser una experiència íntima i catàrtica, una (re)declaració de principis d'un cineasta imprescindible.

MY NAME IS JOE

Ken Loach retorna a la realitat que li és més propera després de la seva desconcertant fugida amb *Carla's Song*. El retrat, modèlic, de la vida desesperada de la classe obrera anglesa i l'infern de l'atur, es mostra a través d'un altre infern, personal, el de la beguda, del seu protagonista (excel·lent Peter Mullan, justament guardonat a Cannes), fent bascular el film entre la denúncia social d'evidents intencions polítiques (la ideologia esquerrana de Loach no és cap secret) i la peripècia personal, entre *Hidden Agenda* i *Raining Stones*, però lluny de la complaença de *Carla's Song*. Una altra peça magistral, en definitiva, d'un director que amb cada nova obra depura el seu estil i la contundència del seu discurs.

EL GRAN LEBOWSKI

La teòrica trama central d'aquest suposat thriller amb MacGuffin se perd ben aviat en una successió de trobades irreal, rutines quotidianes convertides en cerimonials i números musicals lisèrgics que deixen clar que ens trobam davant de la culminació del gust dels germans Coen per la consagració d'antiherois, la disgressió narrativa i l'humor surrealista, una comèdia anòmala, extravagant, més propera a *Raising Arizona* que no a *Fargo* o *The Hudsucker Proxy* però amb una fauna reconeixiblement "Coeniana" digna de menció, especialment el seu protagonista

en perpetu estat al·lucinat i l'impagable John Goodman que roba a Jeff Bridges cada pla en què hi apareix. Una pel·lícula en què la genialitat mai no està enfrontada amb algunes de les sortides de to més insospitades de l'any...

THE SWEET HEREAFTER

En el seu darrer i potser millor treball, el canadenc Atom Egoyan s'enfronta a una història i un tema sens dubte peril·lós per les seves possibles implicacions lacrimògenes i sentimentals (la mort en un terrible accident de quasi tots els nins d'una població amb una maduresa insospitada. Fragmenta el relat en temps diversos, saltant entre ells amb mestria, i extraient les emocions més subtils de cada una de les tragèdies que el formen. Juga amb els matisos, les mirades i els sons quan els diàlegs hi són de més. Mostra la desintegració de la comunitat a través de la intromissió en la vida del

DECONSTRUCTING HARRY

Woody Allen demostra amb cada nova pel·lícula que en la reiteració, que no repetició, de temes i personatges, tant com en la constant innovació, pot trobar-s'hi la novetat i la sorpresa. En la seva darrera genialitat, que ve a ser el mateix que dir la seva darrera obra, no hi falta cap dels seus temes, ambients i personatges recurrents, girant en aquest cas damunt de la dualitat entre els personatges reals i de ficció que envolten el neuròtic protagonista, òbviament encarnat per Allen en una reflexió indissimulada sobre la relació de la seva vida i la seva obra. La dualitat s'estén a la posada en escena, alternant una filmació histèrica i nerviosa, la de la realitat de Harry, i una altra, més clàssica i relaxada, la d'episodis de les seves ficcions. En aquests darrers, s'hi troben les millors troballes còmiques del film, incloent-hi els dos millors gags de l'any, el de l'actor permanentment desenfocat i el descens a un infern regit per un productor de Hollywood...

Gattaca

personatge d'Ian Holm, posant de relleu les misèries dels habitants. Dilata al llarg del relat la descripció de l'accident que desencadena la tragèdia, sense arribar mai a mostrar-lo directament. I desplega tot un ventall de recursos visuals per a mostrar tots els detalls del drama sense abusar-ne mai, error en què havia incorregut massa vegades, demostrant la seva talla com a cineasta i la perfecció assolida en el seu treball.

En la darrera cerimònia dels Òscars, Egoyan competia amb James Cameron pel premi al millor director. *Titanic*, agradable-me molt, ni s'apropava a l'obra mestra d'Egoyan, una mostra, una més, de la ceguesa de Hollywood davant del Cinema.

GATTACA

Possiblement la darrera gran obra d'autèntica ciència-ficció, l'òpera prima com a director d'Andrew Niccol suposa un alè d'aire fresc en el recent cinema fantàstic, basant tota la seva inventiva visual en la posada en escena i el disseny de producció, sense cap ni un efecte especial infogràfic, i amb un guió original i sorprenent amb cada nou gir. En una representació freda, distant, i deshumanitzada d'un món futur basat en la perfecció genètica, el seu discurs és presentat a través d'una atractiva intriga de gènere negre amb tocs romàntics, insòlita i gens tòpica. Un treball pràcticament rodó, justa i conseqüentment consagrat al festival de Sitges, però incomprensiblement castigat per la taquilla. □